

tatet, kunne vi let faae 10 nye Punkter daare, om ikke 20. Hvad er ſaa vor Andel i Skattebevillingsretten, og hvad Betydning har ſaa Valgretten? Seg gjentager dette netop her, fordi man ſiger, at man vilbøder Befolkningen her i Landet, idet man taler om, at den Naade at behandle Valgene paa er i Grunden faktiſt et Angreb paa Skattebevillingsretten og den almindelige Valgret. Det, ſiger man, har man uvøvet at ſige ude i Landet. Seg veed ikke, hvor Mange eller Faa der have ſagt det, men jeg gjentager det her. Seg har imidlertid den Tro, at vi behøve ikke at være bange for Egevaagtsforſtyrrelſe, heller ikke at antage Uvillighed til Overenſtomſt eller Umuligheden af en ſaadan, fordi der for Diebliffet er denne Diſharmoni tilſtede. Seg ſkal blot paa-pege, hvad jeg har omtalt, hvilke Indrømmelſer vi allerede have viiſt det andet Thing, og jeg ſkal ſpøe til, hvilket Indhold den Finantslov, hvorom der ſtrides, i Virkeligheden har. Det Indhold nemlig, at aldrig nogensinde har Folkethinget voteret et tilnærmelſesviis ſaa rigt Finantslovsforſlag ſom dette. Seg ſkal derimod henſtille Betydningen af tvende foretagne Opløſninger til Overveieſe ogſaa andetſteds, og det ligger da ikke fjernt at tænke ſig i en lignende Stilling, nemlig naar man var bleven opløſt andetſteds et Par Gange, og der ſaa deſuagtet blev fordret ei blot de ſamme Indrømmelſer, man diſſe forſtærkede, hvorledeſ Udſaldet af Opløſningen end var blevet. Seg er overbevist om, at i den Stilling, der er indtaget fra Folkethingets Side, kan Ophavsmanden til diſſe Opløſninger, nemlig den høitærede Finantsminister og Conſeilspræſident, ikke lægge noget Angreb paa den i Forfatningen nedlagte konſtitutionelle Egevaagt eller paa den Ret, ſom tilkommer den enkelte Faktor i Lovgivningsmagten i og for ſig. Et undrer mig, og det maa jeg omtale. Seg ſkulde ingenlunde have gjort det, naar det ſom ſagt ikke var for at fjerne en Miſforſtaeſe og derved mulig fjerne i alt Fald nogle af de Vanſkeligheder, ſom kunne være tilſtede for et fremtidigt roligt Arbejde mellem de Faktorer, ſom ikke kunne ſiſte. Der ſynes nemlig at være ſaldet en Yttring i det andet Thing, der gaar ud paa, at man ligefom var fortrydelig over, at man ikke har taget det med under Overveieſen, hvem der egentlig har fremkaldt Striden, og mellem hvem den ſtaar. Nu ſtal jeg ſige, at jeg for mit Vedkommende har — og Andre have viiſt det ſamme — for ſidſte Opløſning udtalt, at det var lykkes den høitærede Miniſter at bringe Diſharmoni mellem de to Thing. Seg har ſenere tilladt mig at forſtærke dette Ord til Ordet Strid, og Sagen har nogenſinde benægtet, at Landſtinget har — jeg veed ikke, om velvillig eller i hvilken Grad velvillig — ſtøttet Regeringen ſtadig i dens Konflikt med Folkethinget. Det forekommer mig derfor, at vi i den Henſeende have viiſt andre Faktorer den Tre, der tilkommer dem for Parten i

den nuværende Konflikt, hvis det da overhovedet ſkal være en Tre juſt at være i Konflikt med Folkethinget. Mig forekommer det deſuagtet, at Stillingen vedblivende er den ſamme, nemlig at Folkethinget har kun at henholde ſig til Regjeringen, der har reift Striden; det er den, der har reift Striden, og det er den, ſom ved at tage mod en Finantslov andetſteds, ſom den veed, at den ikke kan ſætte igjennem, fremdeles ſaſtholder den. En anden Stilling vilde det naturligviis være, hvis Regjeringen forlangte af det andet Thing, bad det andet Thing om at modtage en Finantslov, ſom var vedtagen her, og Landſtinget da paa egen Haand gif mod Regjeringen, der ſtøttedes af Folkethinget. Stillingen kunde da faae en ganſke anden Karakter, end den nu kan ſiges at have for vort Vedkommende, men det kan jo være undſtyldeligt, hvis man andetſteds ikke har iagttaget denne Forſjel. Striden kunde da, ſom ſagt, komme til at ſtaa mellem Landſtinget og Regjeringen, ſtøttet af Folkethinget; men hvorledeſ Landſtinget da i ſaa Henſeende vilde ſtille ſig, om det vilde nærmest ſige: Vi have med Regjeringen at gjøre eller vilde nærmest rette ſit Angreb mod os, er jo den Tids Sag. Men mig forekommer det, at da kunde vor Opfattelſe af Landſtingets Stilling være en noget anden, end den nu kan være. Nu have vi, ſom ſagt, kun at henholde os til den høitærede Conſeilspræſident. Han er jo konſtitutionelt taget vor Lykkes Smed, men nu i dette Tilfælde vor Ulykkes Smed. Han maa have Anſvaret derfor, ſaa længe han ſidder paa den Plads, hvor han nu ſidder. Hvad nu iøvrigt Stillingen angaar, vilde jeg gjerne ſpørge de Herrer — jeg har ſpurgt den høitærede Conſeilspræſident, men har intet Svar ſaaet, det kan man blive tød af — jeg vilde gjerne ſpørge det høie Thing, om det kan beſvare Spørgsmaalet: Hvad nu? Hvad ſkal nu ſte? Tre vi nu ſærdige med denne Samling, og er det Reſultatet: Ingen Finantslov, eller hvad ſtal ſte? Vil den høie Regjering blive? Den har den midlertidige, men det ſiger ſelv dens Benner, at det er en daarlig Trøſt; men den har ingen anden Finantslov, hvilket betegner den ſtørſte Magtesløſhed for nogen Regjering. Den er ude over alle Uſigter, forekommer det mig, at til at vente ſig nogen Lykke for Landet af ſin forſatte Regjeren. De Forventninger, der ere udtalte andetſteds om, at dette Folkething, nok kan blive bedre, om ikke godt, naar det bliver gjemt, de Forventninger ſtøler jeg ikke paa. Det overlader jeg iøvrigt til enhver Anden at udtale ſig om; jeg ſtaar jo kun ſom Ordſfører for et lille Mindretal her i Thinget og kan alſaa ikke i den Henſeende have andre Betragtninger end dem, ſom ethvert andet Medlem kan gjøre, ſom ſer paa Forholdene ude i Landet og her; de ere jo gjennemſigtige. Seg tror alſaa ikke paa diſſe Forventninger. Men hvad vil ſaa den høit-